

ZÁHADY SLEČTEN
WELLSOVEJ
& WONGOVEJ

ZLOČIN SLEČNÁM NEPR|STANE

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Zločin slečnám nepristane

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Robin Stevensová

Zločin slečnám nepristane – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZLOČIN SLEČNÁM NEPRISTANE
ZÁHADY SLEČIEN WELLSOVEJ & WONGOVEJ
ROBIN STEVENSOVÁ

Preložila Laura Prišťáková

FRAGMENT

Robin Stevens: MURDER MOST UNLADYLIKE

Text copyright © Robin Stevens, 2014

Cover, map and illustration copyright © Nina Tara, 2014

Translation © Laura Prišťáková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4414-0

ISBN e-knihy 978-80-566-4467-6 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4468-3 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4466-9 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Všetkým priateľom zo školy,
ktorí sa stali mojou druhou rodinou,
a slečne Silkovej a pani Sandersonovej,
ktoré by nikdy nikoho nezabili.

ZLOČIN SLEČNÁM NEPRISTANE

Záznam o prípade vraždy slečny Bellovej,
vyšetrovanie Detektívnym spolkom
Wellsová a Wongová

Spísala Hazel Wongová
(sekretárka Detektívneho spolku), vek: trinásť rokov.

Všetko sa začalo v utorok 30. októbra 1934.

PRÍZEMIE

autá

severný
vchod

výtvarná
miestnosť

veľká
hudobná
miestnosť

malá
hudobná
miestnosť

Nové
kridlo

Nové
kridlo

plot

ošetrovňa

severný trávnik

Panoramatické okno

chodba v Novom kridle

šatňa v
Starom kridle

chodba pri knižnici

vchod
do Starého
kridla

zberovňa

knižnica

pracovňa
pána
Macleana

kabinet
Toho
pravého

pódium

sála

chodba pri telocvični

triedy

chodba v Starom kridle

tunel

južný trávnik

komora

telocvičňa

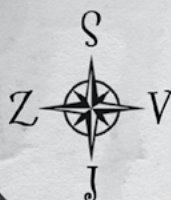
plot

ihriská

šatne

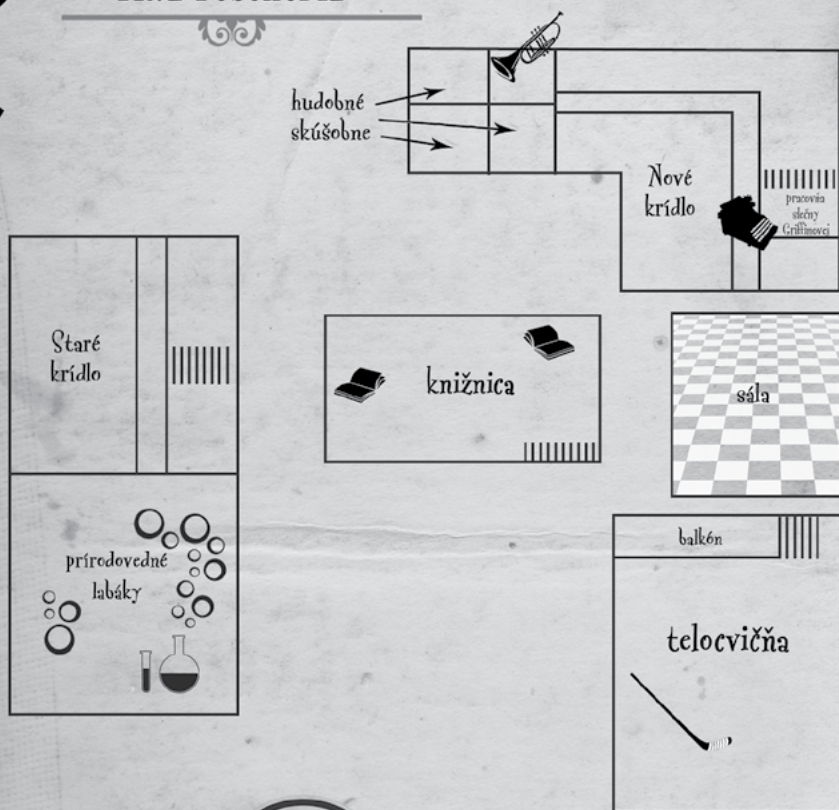
internát

Oakeshottov
kopec

do mesta

PRVÉ POSCHODIE

mapa ↗

DEEPDEANSKEJ ŠKOLY

DEEPDEANSKÁ ŠKOLA

ZAMESTNANCI

Slečna Griffinová – *riaditeľka*

Slečna Lappetová – *učiteľka dejepisu a latinčiny*

Slečna Bellová – *učiteľka prírodných vied a obet'*

Slečna Parkerová – *učiteľka matematiky*

Pán MacLean – *farár*

Pán Reid, „Ten pravý“ – *učiteľ hudobnej a výtvarnej výchovy*

Slečna Tennysonová – *učiteľka angličtiny*

Slečna Hopkinsová – *učiteľka telesnej výchovy*

Mademoiselle (slečna) Renauldová, „Mamzelle“ – *učiteľka francúzštiny*

Pán Jones – *školník*

Hlavná vychovávateľka – *hlavná vychovávateľka*

DIEVČATÁ

Daisy Wellsová – *tretiačka a predsedníčka Detektívneho spolku Wellsová & Wongová*

Hazel Wongová – *tretiačka a sekretárka Detektívneho spolku Wellsová & Wongová*

TRETIAČKY

Kitty Freebodyová

Rebecca „Beanie“ Martineauová

Lavinia Templová

Clementine Delacroixová

Sophie Croke-Finchleyová

PRVÁČKA

Betsy Northová

DRUHÁČKY

Binny Freebodyová

Marie, Maria a Marion, „Márie“

PIATAČKA

Alice Murgatroydová

VELKÉ DIEVČATÁ

Virginia Overtonová

Belinda Vanceová

PREDSEDNÍČKA ŠKOLY

Henrietta Trillingová, „kráľ Henry“

PRVÁ ČASŤ

OBJAVENIE MŔTVOLY

1

Toto je prvá vražda, ktorú Detektívny spolok Wellsová & Wongová vyšetruje, preto je dobré, že mi Daisy kúpila nový zápisník. Ten posledný bol už plný po tom, čo sme vyriešili prípad Laviniinej zmiznutej kravaty. A samozrejme sme zistili, že ju ukradla Clementine, aby sa pomstila Lavinii, že ju udrela do brucha počas lakrosu, čo bola Laviniina pomsta za to, že Clementine všetkým vytárala, že Lavinia pochádza z rozvrátenej rodiny. Mám podozrenie, že riešenie tohto nového prípadu bude zložitejšie. Myslím, že na počesť nového zápisníka by som nás mala trochu predstaviť. Daisy Wellsová je predsedníčkou Detektívneho spolku a ja, Hazel Wongová, som jeho sekretárkou. Daisy tvrdí, že to z nej robí Sherlocka Holmesa a zo mňa Watsona. To znie spravodlivo. Koniec koncov, som príliš drobná na to, aby som bola hrdinkou tohto príbehu, a kto kedy počul o čínskom Sherlockovi Holmesovi?

Preto je také vtípné, že práve ja som našla mŕtve telo slečny Bellovej. Tuším, že Daisy to doteraz štuje, aj keď sa, samozrejme, tvári, že nie. Viete, Daisy je prototyp hlavnej hrdinky, a preto by sa podobné veci mali diať jej.

Keď sa pozriete na Daisy, pomyslíte si, že presne viete, aká je – jedno z tých rozkošných, typických anglických dievčat s modrými očami a zlatistými vlasmi, ktoré sa v daždi rúti cez blatisté ihrisko s lakrosovou palicou, potom si sadne a zhltnie desať buchiet s cukrovou polevou na olovrant pri čaji. Naopak, ja vytŕčam ako biely maskot Michelinu, Bibendum, moje líca pripomínajú polmesiace a moje vlasy a oči sú neúprosne tmavohnedé.

Prišla som z Hongkongu v priebehu druhého ročníka a už vtedy, keď sme boli všetky ešte žubrienky (v tomto zápisníku označujem dievčatá z nižšieho ročníka *žubrienky*), bola Daisy slávnou po celej Deepdeanskej škole. Jazdila na koni, bola súčasťou lakrosového tímu a bola členkou Divadelného spolku. Veľké dievčatá si ju všimli a v máji už celá škola vedela, že samotná predsedníčka nazvala Daisy „fajn babou“.

Ale to je len vonkajšia veselá a zábavná stránka Daisy, ktorú všetci vidia. Vo vnútri nie je ani zďaleka taká veselá a zábavná.

Trvalo mi dosť dlho, kým som to zistila.

2

Daisy ma požiadala, aby som vysvetlila, čo sa udialo tento semester, kým som našla mŕtvolu. Tvrdí, že to robia správni detektívi – najprv zozbierajú dôkazy –, takže to urobím. A dodáva, že dobrá sekretárka by pri sebe mala vždy nosiť zápisník, aby si doň mohla okamžite zapísať dôležité udalosti. Nemalo zmysel jej pripomínať, že to tak aj robím.

Najdôležitejšou udalosťou prvých týždňov jesenného semestra bol vznik Detektívneho spolku a založila ho práve Daisy. Veľmi rada vymýšľa rôzne spolky. Minulý rok sme mali Spolok pacifistov (totálna nuda) a potom Spirituálny spolok (menšia nuda, ale Lavinia raz počas seansy rozbila svoj hrnček, Beanie omdlela a hlavná vychovávateľka spolok zakázala).

Ale to všetko sa udialo minulý rok, keď sme boli ešte žubrienky. Nemôžeme sa zahrávať s hlúposťami, ako sú

duchovia, keď sme už dospelé tretiačky – to vyhlásila Daisy, keď sa vrátila na začiatku tohto semestra a objavila zločin.

Celkom som sa potešila. Niežeby som sa niekedy bála duchov. Všetci predsa vedía, že neexistujú. Ale napriek tomu sa na našej škole rozpráva toľko strašidelných príbehov, že by to vydesilo kohokoľvek. Náš najznámejší duch je Verity Abrahamová, dievča, ktoré spáchalo samovraždu skokom z balkóna v telocvični tesne pred tým, ako som prestúpila do Deepdeanu, ale žije tu aj duch bývalej učiteľky, ktorá sa zamkla do jednej z hudobných miestností a vyhľadovala sa na smrť, a duch prváčky žubrienky, ktorá sa utopila v jazere.

Ako som už spomenula, Daisy sa rozhodla, že tento rok sa z nás stanú detektívky. Prišla na internát so svojou truhličkou plnou kníh s hrozivými, temnými obálkami a názvami ako *Vražda v End House* a *Mystery Mile*. Hlavná vychovávateľka jej skonfiškovala jednu po druhej, no Daisy sa vždy podarilo nájsť ďalšie.

Detektívny spolok sme založili v prvý týždeň semestra. My dve sme uzavreli tajný pakt na život a na smrť, o ktorom nikto iný, dokonca ani naše spolubývajúce, Kitty, Beanie a Lavinia, nesmú vedieť. Cítila som sa hrdo, že to tajomstvo patrí len mne a Daisy. Bolo tiež veľmi zábavné zakrádať sa za chrbtom ostatných dievčat a predstierať, že

o nič nejde, keď sme celý čas vedeli, že sme detektívky na tajnej misii, aby sme získali informácie.

Daisy pripravila všetky naše prvé detektívne misie. V ten prvý týždeň sme sa vkradli do ďalšej treťiackej izby a prečítali sme si Clementinin tajný denník, potom si Daisy vybrala prváčku a rozhodla, že o nej zistíme všetky dostupné informácie. Daisy tvrdila, že ide o cvičenie – podobne ako zapamätanie si ŠPZ každého auta, ktoré uvidíme.

Počas druhého týždňa sme riešili záhadu, prečo sa kráľ Henry (naša prezývka pre tohtoročnú predsedníčku školy Henriettu Trillingovú, pretože je taká odmeraná, nóbl, a má nádherné gaštanové kučery) v jedno ráno nezúčastnil na modlitbách. Trvalo však len niekoľko hodín, kým sa všetci, nielen my, dozvedeli, že obdržala telegram, v ktorom sa písalo, že jej teta v to ráno náhle zomrela.

„Chúďatko,“ vyhrkla Kitty, keď sme sa to dopočuli. Kitty má posteľ vedľa Daisy v našej intrákovskej izbe a Daisy ju určila za priateľku Detektívneho spolku, aj keď o ňom stále nesmie vedieť. Má rovné, svetlohnedé vlasy, tvár posiatu pehami a na dne svojej truhličky skrýva niečo, čo som najprv považovala za mučiace zariadenie, ale ukázalo sa, že ide o kliešte na mihalnice. Podobne ako Daisy zbožňuje klebety, aj keď z menej vedeckých dôvodov. „Chúďatko kráľ Henry. Lepí sa na ňu smola. Bola najlep-

šou priateľkou Verity Abrahamovej a viete, čo sa stalo Verity. Odvtedy sa úplne zmenila.“

„Ja neviem,“ ozvala sa Beanie, ktorá spí vedľa mňa. Jej skutočné meno je Rebecca, ale voláme ju Beanie, pretože je drobný bojko. Najviac ju desia školské predmety. Hovorí, že keď sa pozrie na papier, písmená a čísla vstanú a poskakujú, až kým ju úplne nepopletú. „Čo sa stalo Verity?“

„Zabila sa,“ odvetila Kitty otrávene. „Minulý rok skočila z balkóna v telocvični. No tak, Beans.“

„Ach!“ zvolala Beanie. „Jasné. Myslela som si, že zakopla.“

Beanie je niekedy dosť spomalená.

Na začiatku semestra sa udialo niečo iné, čo sa ukázalo ako nesmierne dôležité: Prišiel Ten pravý.

Viete, na konci minulého roka slečna Nelsonová, zástupkyňa riaditeľky a naša stará nudná učiteľka hudobnej a výtvarnej, odišla do dôchodku. Čakali sme, že ju nahradí niekto o rovnako nezaujímavý – ale nový učiteľ, pán Reid, nebol ani trochu nezaujímavý. Dokonca ani starý.

Pán Reid mal drsné líčne kosti, výrazné fúzy a vlasy si uhládzal olejom. Vyzeral presne ako filmová hviezda, hoci sme sa nevedeli zhodnúť na tom ktorá. Kitty zhodnotila, že vyzerá ako Douglas Fairbanks Jr a Clementine tvrdila, že skôr ako Clark Gable, ale len preto, že Clementine je

Clarkom Gableom posadnutá. V skutočnosti však na tom nezáležalo. Pán Reid bol muž a nebol to pán MacLean (náš bláznivý, zafúľaný, starý reverend, ktorého Kitty nazýva pán Špina), a tak si ho celá škola hneď zamilovala.

Kitty založila smrteľne vážnu polotajnú spoločnosť venovanú obdivovaniu pána Reida. Na prvom stretnutí ho prekrstili na Toho pravého. Všetky sme si museli navzájom ukázať tajný signál (zdvihnúť ukazovák a žmurknúť pravým okom), kedykoľvek sme sa ocitli v jeho prítomnosti.

Ten pravý bol v Deepdeane sotva týždeň, keď spôsobil najväčší šok od udalosti s Verity minulý rok.

Vec sa má takto: pred začiatkom semestra celá škola vedela, že slečna Bellová (naša učiteľka prírodných vied) a slečna Parkerová (naša učiteľka matematiky) ukrývali tajomstvo. Bývali spolu v malom byte slečny Parkerovej v meste, ktorý mal jednu voľnú izbu. A práve voľná izba bola tým tajomstvom. Nechápala som, keď mi o nej Daisy prvýkrát rozprávala, ale teraz keď sme tretiačky, už, samozrejme, rozumiem, o čo ide. Má to niečo spoločné s vlasmi slečny Parkerovej, ktoré má ostrihané príliš naskrátko na to, aby boli moderné, a so spôsobom, akým si ona a slečna Bellová medzi sebou podávali cigaretu počas koláčikových prestávok minulý rok.

Tento semester si však nepožičiavali žiadnu cigaretu, pretože v prvý deň sa slečna Bellová pozrela na Toho pra-

vého a zamilovala sa doňho rovnako šialene ako Kitty. Bol to strašný šok. Nikto nepovažoval slečnu Bellovú za krásavicu. Bola veľmi upravená, biely laboratórny plášť si zapínala až ku krku a pôsobila prísne. A bola chudobná. Slečna Bellová striedala tri rovnaké obnosené blúzky, sama si strihala vlasy a po skončení vyučovania pracovala za príplatok ako sekretárka pre slečnu Griffinovú. Všetci ju skôr ľutovali a predpokladali sme, že aj Ten pravý. Prekvapilo nás, keď sme zistili, že nie.

„Niečo sa medzi nimi určite stalo,“ tvrdila Clementine nášmu ročníku na konci prvého semestra. „Počas koláčikovej prestávky som šla do prírodovedného labáku a narazila som na slečnu Bellovú a Toho pravého, ako sa cukrovali. Bolo to naozaj šokujúce!“

„Stavím sa, že to tak nebolo,“ odsekla Lavinia pohľadovo. Aj Lavinia je našou spolubývajúcou na intráku – je to veľké, ťažké dievča s neposlušnými tmavými vlasmi a väčšinu času je nešťastná.

„Bolo!“ nástojila Clementine. „Viem, ako to vyzerá. Minulý mesiac som pri tom pristihla svojho brata.“

Nevedela som sa prestať červenať. Predstava strohej, naškrobenej slečny Bellovej, ako sa cukruje (čokoľvek to znamenalo), bola mimoriadne trápna.

Potom sa o tom dozvedela slečna Parkerová. Slečna Parkerová je poriadna zúrivka, má krátke čierne vlasy a jej

útle telo dokáže vydať taký mocný hlas, že znie ako siréna v hmle. Došlo k obrovskej hádke. Počula ju takmer celá škola a výsledkom bolo, že slečna Bellová sa musela vystať hovať z malého bytu.

Potom, na začiatku druhého týždňa semestra, sa všetko opäť zmenilo. Sotva sme stíhali držať krok. Odrazu sa zdalo, že Ten pravý už nechce tráviť čas so slečnou Bellovou. Namiesto toho sa začal stretávať so slečnou Hopkinsovou.

Slečna Hopkinsová je naša učiteľka telesnej výchovy. Je plnoštíhla a vždy veselá (pokým nie ste drevo na športy) a vykračuje si po školských chodbách oháňajúc sa lakrosovou palicou, pričom jej atletické hnedé vlasy ustavične padajú zo zopnutých vlín. Je pekná a (myslím si, že) dosť mladá, takže sa vôbec nedivím, že si ju Ten pravý všimol – šokujúce bolo len to, že preto dal košom slečne Bellovej.

Takže teraz sa Ten pravý a slečna Hopkinsová cukrovali v triedach, a jediné, čo mohla slečna Bellová urobiť, keď ich zahliadla, bolo prebehnúť okolo nich so zovretými perami a mrazivým pohľadom.

Deepdean všeobecne nefandil slečne Bellovej. Slečna Hopkinsová bola pekná, kým slečna Bellová nie, a otec slečny Hopkinsovej pracoval ako veľmi dôležitý zmierovací sudca v Gloucestershire, kým otec slečny Bellovej bol niktoš. Ale nemohla som si pomôcť, bola som na strane

slečny Bellovej. Koniec koncov, nebola to jej vina, že ju Ten pravý odkopol a žila v chudobe. No teraz, keď nemohla zostať v byte, bola chudobnejšia ako kedykoľvek predtým, a to ma znepokojovalo.

Jediné, čo rozveseľovalo slečnu Bellovú, bola práca zástupkyne riaditeľky, a ani to nebola ktovieaká útecha. Viete, slečna Griffinová musela vymenovať novú zástupkyňu a po niekoľkých týždňoch sa rozšírili klebety, že si má vybrať slečna Bellová. Aké šťastie – len čo bude slečna Bellová formálne vymenovaná, jej starosti s peniazmi nadobro zmiznú. Ale v skutočnosti to znamenalo len to, že nevybrané učiteľky ňou začali opovrhovať. O miesto sa totiž uchádzali dve ďalšie. Prvá bola slečna Tennysonová, naša učiteľka angličtiny – to je jej skutočné meno, aj keď nie je v žiadnom príbuzenskom vzťahu so slávnym Alfredom Tennysonom. Ak ste videli ten obraz Pani zo Shalott, ktorá sklesnuto sedí v svojom člne, tak ste videli slečnu Tennysonovú. Vlasy jej vždy padajú okolo tváre a je uplakaná ako malé dieťa. Druhá bola slečna Lappetová, naša učiteľka dejepisu a latinčiny, ktorá je sivá myška a úplne nanič a jej tvár pripomína preplnený vankúš, no nahovára si, že je naj dôveryhodnejšou poradkyňou slečny Griffinovej. Obe zúrili, že nedostali miesto zástupkyne riaditeľky, a urážali slečnu Bellovú na chodbe, kedykoľvek ju videli.

A potom došlo k vražde.

3

Hoci som povedala, že ja som našla telo slečny Bellovej, a je to pravda, no došlo k tomu len vďaka Daisy a jej krimi románom. Vychovateľkina záľuba v zhabaní vecí znamenala, že nebolo múdre pokúšať sa ich čítať na internáte, a tak sa Daisy začala po večeroch poflakovať v škole. Vstúpila do Literárneho spolku, vložila *Mŕtvolu vo vani* medzi stránky *Strateného raja* a pokojne tam sedela a čítala si, kým sa ostatní rozprávali. Pridala som sa k nej, posadila som sa vzadu v miestnosti a písala som si poznámky k prípadu Detektívneho spolku. Všetci si mysleli, že píšem poéziu.

Stalo sa to v pondelok 29. októbra po Literárnom spolku. Mimoškolské krúžky sa končia o 17:20, ale potom sme s Daisy zostali v prázdnej učebni, aby mohla dočítať *Muž v rade*. Daisy bola úplne pohrúžená do knižky, ale mňa zožierali obavy, že prídeme neskoro na večeru na

intráku a budeme čeliť strašnému hnevu hlavnej vychovávateľky. Rozhliadla som sa okolo seba a hľadala pulóver, no vzápätí som si namrzene spomenula, kde som ho nechala.

„Dokelu,“ zašomrala som. „Daisy, môj pulóver zostal v telocvični. Počkaj na mňa, o chvíľu som späť.“

Daisy, s nosom v knihe ako obvykle, nedbanlivo pokrčila plecami, aby dala najavo, že počula, a pokračovala v čítaní. Znovu som sa pozrela na hodinky a zistila som, že je 17.40. Ak by som bežala, mala by som dost času, pretože cesta z vchodu Starého krídla na internát trvá sedem minút a večera sa podáva presne o šiestej.

Uháňala som po prázdnej, kriedou páchnucej chodbe Starého krídla a potom som zabočila doprava na vysokú chodbu pri knižnici s čiernobielou dlažbou, moje kroky sa v tichu ozývali a hrud' sa mi dvíhala. Dokonca aj po roku v Deepdeane počas behu stále funím spôsobom, ktorý podľa nepríjemnej slečny Hopkinsovej „rozhodne slečnám nepristane“.

Minula som zborovňu, knižnicu, pracovňu pána MacLeana, kabinet Toho pravého a sálu a potom som opäť zabočila doprava na chodbu, ktorá vedie do telocvične. Školská legenda hovorí, že v telocvični straší duch Verity Abrahamovej. Keď som ju prvýkrát počula, bola som mladšia a uverila som tomu. Predstavovala som si Verity

celú krvavú, s dlhými vlasmi v tvári, v školskej uniforme, kravate a v ruke držala lakrosovú palicu.

Dokonca aj teraz, keď som staršia a už nie som žubrienka, mi len z vedomia, že kráčam do telocvične, naskakujú zimomriavky. Nepomáha, že chodba pri telocvični je odporná. Je plná zaprášených, rozbitých kusov starého školského nábytku, ktoré v šere pripomínajú ľudí. V ten večer boli svetlá zhasnuté a všetko bolo rozmazané v tmavých odtieňoch sivej a hnedej. Šprintovala som po chodbe, otvorila dvere do telocvične a zadýchaná som vletela dnu.

A tam na podlahe ležala slečna Bellová.

Naša telocvična, ak ste ju nevideli na vlastné oči, je obrovská, s tyčami a trámami pri stenách a širokými sklenenými oknami. Na strane, ktorá je najbližšie k hlavnému vchodu, je desivo vysoký vyhliadkový balkón (nesmieme tam ísť samy pre prípad, že by sme spadli, ale odkedy z neho Verity skočila, nikto ani nechce) a pod ním sa nachádza malá miestnosť pre nás, ktorú nazývame komora. Môžeme sa tam prezliecť a odložiť si úbor.

Slečna Bellová ležala pod balkónom celkom nehybne, s rukou položenou za hlavou a nohami pokrčenými pod sebou. Spočiatku mi v tom šoku nenapadlo, že je mŕtva. Predpokladala som, že ma zvozí pod čiernu zem, že som niekde, kde nesmiem byť, a takmer som sa znovu rozbehla

preč, kým ma zbadá. Ale potom som sa zamyslela – čo tam slečna Bellová vlastne robila a prečo tam takto ležala?

Pribehla som k nej a kľakla som si. Zaváhala som, než som sa jej dotkla, pretože som sa nikdy predtým nedotkla učiteľky, ale v tej chvíli sa mi zdalo, akoby išlo len o obyčajného človeka.

Poklepala som ju po pleci jej bieleho laboratórneho pláštá a modlila sa, aby otvorila oči, posadila sa a vyhrešila ma, že som po vyučovaní v telocvični. Ale namiesto toho sa hlava slečny Bellovej odo mňa odvrátila nabok. Okuliare jej sklízli z nosa a všimla som si, že to, čo som považovala za tieň za jej hlavou, bola v skutočnosti tmavá škvrna veľkosti mojej vreckovky. Presiakla aj na časť goliera pláštá, ktorú zafarbila načerveno. Natiahla som prst, dotkla som sa škvrny a vzápätí bol celý od krvi.

Odskočila som a zhrozene som si súchala ruku o sukňu. Zanechalo to dlhú tmavú škvrnu. Pozrela som na škvrnu a potom na slečnu Bellovú, ktorá sa stále nehýbala, a prišlo mi zle. Nikdy som nevidela mŕtve telo zblízka, ale dala by som ruku do ohňa za to, že slečna Bellová bola mŕtva.

Za daných okolností by som mala kričať, pomyslela som si, ale všetko okolo mňa bolo také tmavé a tiché, že som nedokázala vydať ani hláska. Najradšej by som zo seba strhla sukňu, aby som sa zbavila krvi, ale ozvala sa vo mne

deepdeanská výchova, takže predstava, že by som behala po škole polonahá, bola oveľa horšia ako byť osamote s mŕtvou.

Keď som nad tým premýšľala, uvedomila som si, že slečna Bellová bola skutočne mŕtva a ja som sa nachádzala sama s jej telom. Odrazu som si spomenula na ducha Verity Abrahamovej a napadlo mi, že možno ona zabila slečnu Bellovú a zhodila ju z rovnakého miesta, z ktorého pred rokom skočila... a teraz možno čaká, aby sotila aj mňa. Bolo to hlúpe a detinské, ale zježili sa mi všetky chlpy na krku a bez ohľadu na deepdeanskú výchovu som vyskočila a vybehla z telocvične tak rýchlo, ako som len vládala – akoby slečna Bellová mala vstať a bežať za mnou.

4

Tak som sa ponáhľala, že keď som uháňala späť po chodbe, narazila som do niekoľkých opustených stoličiek a poriadne som si odrela koleno. Ale uvedomila som si to až neskôr. Moje kroky sa ozývali všade okolo mňa a periférne som zachytila tmavé tiene zvláštneho tvaru. Dych sa mi zasekol v hrdle. Utekala som naspäť cez celú chodbu pri knižnici do Starého krídla a našla som Daisy, ako konečne vychádzala z miestnosti, kde som ju nechala.

Musela som vyzerat' príšerne, bola som celá ružová, spotená a funela som.

Daisy na mňa zvedavo žmurkla. „Čo sa ti stalo? Krvácaš. Prídeme neskoro na večeru. VO to vždy našťve.“

Prekvapene som sa pozrela dolu a až potom som si všimla, že mi po nohe steká krv z dlhej rany na kolene. Vôbec som ju necítila. Akoby sa poranila úplne iná osoba.

„Daisy,“ vyhrkla som, „slečna Bellová je mŕtva.“

Daisy sa zasmiala. „No jasné, veľmi vtipné, Hazel,“ odvetila. „Len si to predstav!“

„Daisy,“ zopakovala som, „je to pravda. Je mŕtva. Leží v telocvični.“

Daisy na mňa chvíľu hľadela so zdvihnutým obočím a v tej chvíli sa z triedy za ňou vyrútila Virginia Overtonová a zistila, že tam stojíme.

Virginia Overtonová je tá, ktorú Daisy myslela pod skratkou VO. Je to prefektka, ktorá má službu v pondelok večer, veľké dievča, ktoré sa stará o to, aby sme sa všetky po spolkoch vrátili na internát, a svoje povinnosti berie smrteľne vážne. Dupoce tučnými, plochými nohami ako policajt a pritláča si písaciu podložku na hrud', akoby to bol zápisník muža zákona.

„Wellsová!“ oborila sa na nás, vychádzajúc z triedy. „Wongová! O čo vám ide? Presne o osem minút budete obe meškať na večeru.“

„V telocvični – je slečna – je –“ koktala som.

„Hazel sa domnieva, že si niekto ublížil v telocvični,“ vysvetlila Daisy pokojne. „Utekala sem po pomoc.“

Virginia sa otrávene zamračila. „Nuž, úprimne,“ podotkla, „vy dve si niekedy vymýšľate pekné somariny.“

„Musíš tam ísť a skontrolovať to!“ vyhrkla som. „Prosím!“

Virginia sa pozrela na mňa, potom na Daisy a znovu na mňa. „Ak ide o jednu z tvojich hier...“ varovala ma.

Dovliekla som ju do telocvične s Daisy za päťami. Učiteľka angličtiny, slečna Tennysonová, stála pred pracovňou pána MacLeana na konci chodby a rozprávala sa s Mamzelle, ktorá má ostré črty tváre, ryšavé vlasy a učí francúzštinu (neviem, ako jej slečna Tennysonová rozumie – Mamzelle má hrozne silný francúzsky prízvuk, jej hodiny sú čisté trápenie), a so samotným neupraveným starým pánom MacLeanom. Všetci traja sa otočili a sledovali nás, ako sme prešli okolo. Robili sme taký hluk, že Ten pravý vystrčil hlavu zo svojho malému kabinetu, aby zistil, čo sa deje. (Ten pravý má vlastný maličký kabinet na konci chodby pri knižnici, hneď vedľa pracovne pána MacLeana – nesmie používať zborovňu na druhom konci, pretože je muž.)

„Deje sa niečo, Virginia?“ zvolal pán MacLean a Virginia odsekla: „O tom pochybujem, pane.“

Keď Virginia a Daisy vošli do telocvične, zastavila som sa a víťazoslávne som zapla hlavný vypínač. „Tu je,“ povedala som a ukázala na miesto. „Mala som pravdu.“

Ale potom som skĺzla pohľadom po ruke tam, kde pred pár minútami ležala slečna Bellová. Slečna Bellová bola preč. Telocvična bola celkom prázdna a tichá. Na vyleštenej drevenej podlahe zostala len tmavá škvrnka, ktorá znázorňovala, kde mala hlavu.

Stále som lapala po dychu z toho šoku, keď Virginia prehovorila.

„Dobry bože,“ povedala. „To je ale prekvapenie. Nikto tu nie je. Dnes ani jedna z vás nedostane večeru – ty za klamstvo a ty za to, že si ju povzbudzovala.“

„Ale ona tam ležala!“ skríkla som. „Naozaj! Pozri!“ dodala som a ukázala na tmavú škvrnu. „To je krv! Niekto sa musel vrátiť a utrel to a...“

Virginia si odfrkla. „A ja som japonská cisárovná,“ odvetila nadradeným tónom. „Nič také sa nestalo, pretože tu nikdy žiadne telo neležalo – ako dobre vieš. A čo sa týka krvi, nuž, krváca ti koleno. Hádam si si nemyslela, že si to nevšimnem? Máš špinavú sukňu. Toto je jeden z najprepracovanejších nezmyslov, s akým som sa kedy stretla. Naozaj by si sa mala hanbiť – ale predpokladám, že tá doma nenaučili, že klamať sa nemá, však?“

Zahryzla som si do pery a z hĺbky duše som si priala, aby to bola Virginia Overtonová, koho by som našla ležať v telocvični.

„Teraz choďte obe na internát. Dúfam, že vás vychovávateľka neskôr za to poriadne spucuje, to je všetko, čo k tomu poviem.“

A s tým nás chytila za ruky a vyviedla z telocvične, mrmlajúc čosi o nanič tretiačkach. Červenala som sa od hanby a zúrivosti. Naozaj som tam videla ležať slečnu Bellovú, bola som si tým istá – ale nič nenasvedčovalo tomu, že som si to všetko nevymyslela.

Virginia nás odprevadila späť okolo Mamzelle, slečny Tennysonovej a pána MacLeana. Mamzelle sa zachichotala a podotkla: „Falošný poplach?“

„Samozrejme,“ pritakala jej Virginia a pokračovala v chôdzi.

Chvíľu som rozmýšľala, či som sa nezbláznila. Takéto veci sa nediali mimo Daisiných kníh. Bolo to absurdné.

Ale potom, keď nás Virginia hnala von cez jasné svetlá a drevom obložený vchod do Starého krídla, som sa pozrela na svoju sukňu a zahliadla som na nej tmavú škvrnu. Otvorila som dľaň smerom k sebe a všimla som si, že mi na špičke ukazováka zostala červená stopa. Znovu som pevne zovrela dľaň a vedela som, že mi v žiadnom prípade nešibe.